

Тютюнътъ намѣри отлична почва за развиване въ България и стана, както памукътъ и фъстъцитѣ, наше индустриално — културно растение.

Отгледването на тютюна е станало главенъ поминъкъ на населението, почти въ всички мѣста по долината на р. р. Марица, Тунджа, Арда, Струма и Мѣста. Въ голѣмитѣ пъкъ градове, голѣмъ брой отъ работническото население се занимава съ фабричното обработване на тютюна; създаде се цѣло работническо съсловие — тютюно-работници.

Фиг. 5. Турски

Тютюнътъ е известенъ съ много сортове и видове, които се различаватъ помежду си по боята на цвѣтоветѣ: розови, жълти, червени, бледо-червени и пр., височина на стѣблото, голѣмина и форма на листата и пр.

Споредъ едни тютюнътъ се раздѣля на две групи:

I. „Обикновенъ“ тютюнъ (*Nic. tabacum.*), които пъкъ бива: 1. *Македонски тютюнъ* (ориенталски) съ нѣколко разновидности: Енидже, Драма, Скеча, Кавала, Неврокопъ и др. и 2. *Американски* (Хавана, Куба, Мариански и пр.).

II. „Турски“ (селски) тютюнъ (*Nic. rustica*) (махорка, моесински и др.). Глед. кар. № 5.

Между търговския свѣтъ въ България, тютюнътъ е известенъ съ различни названия, напримѣръ:

1. (*Баши-баалж* (вързана глава) — има листа съ дръжка (делиормански, дупнишки). 2. *Басма* (съ дребни листчета) — ксантийски, асеновградски, пловдивски), 3. *Каба-кулакъ* (волски езици) и мн. др.